Kapitein RICARDO vertelt

een avontuur van

VICTOR VINCENT

475

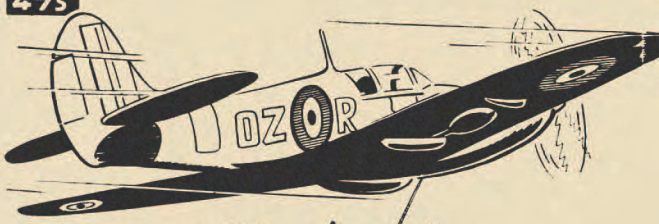

ALSTEIN tegen MORRISON

WEKELIJKSE 6 fr UITGAVE

SERIE EXCELSIOR

M. ROEGIEST.

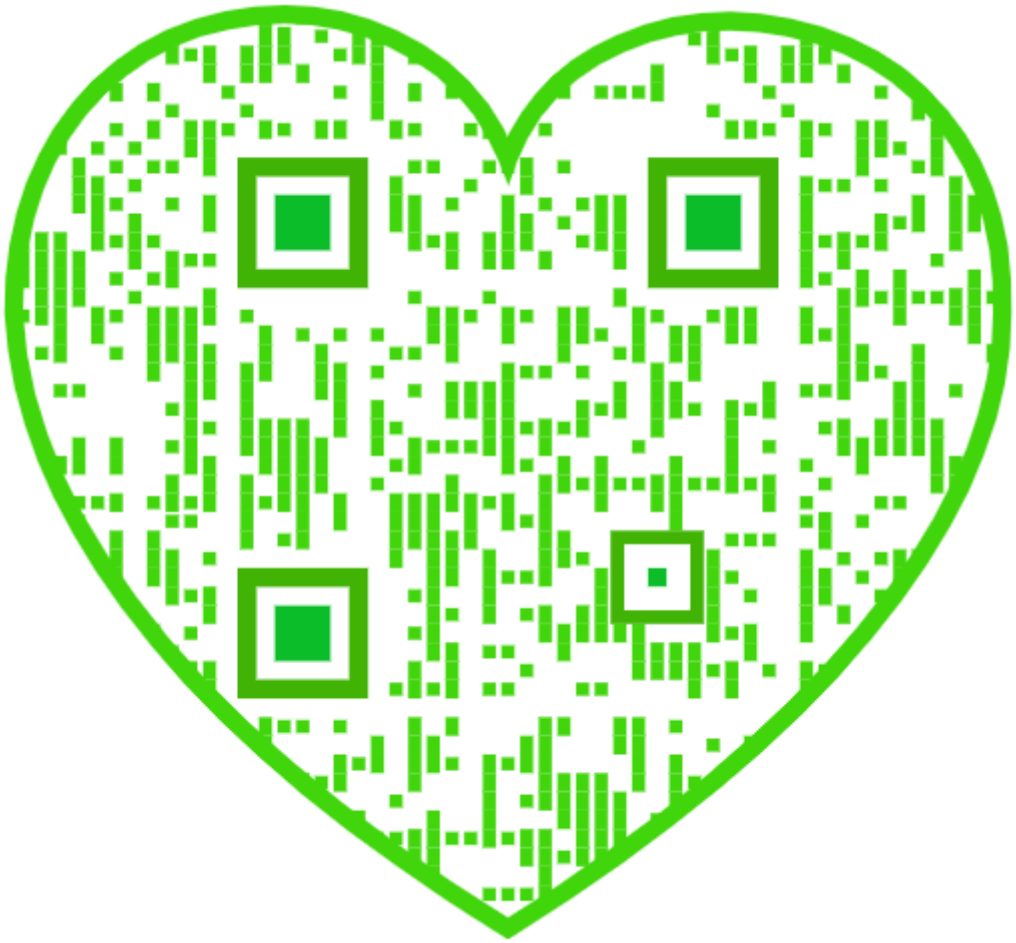

« SERIE EXCELSIOR Nr 475 »

Alstein tegen Morrison

I

JENNY FARREL GRIJPT IN

De vijf nazis keken onze helden grinnikend aan, terwijl ze hen onder de bedreiging van hun mitrailleurs hielden (1).

Wanneer onze vrienden van hun verrassing bekomen waren, begon Jim te kelen :

— Hell and devil ! Maar het is die ezel van een Alstein ! Bij al de avatars van Visjnoe, jullie hebben lef, bandieten ! Nochtans moet ik jullie zeggen dat ik blij ben jullie eindelijk teruggevonden te hebben. Damned, het is nu weken dat ik ongeduldig wacht op het ogenblik dat ik jullie de nek kan omwringen !...

De spionnen begonnen te lachen. Alstein grijnsde :

— Het spijt me erg, mijn beste, maar dat ogenblik zal nooit komen. Ik zal gebruik maken van deze enige gelegenheid die zich aanbiedt om jullie, eens en voor al, uit de weg te ruimen. Donnerwetter, nooit had ik durven hopen jullie te zamen aan te treffen !

Tagur, de maharadja, had de armen op zijn brede borst

(1) Zie nr 473 van Serie Excelsior.

Alle rechten van reproductie, aanpassing en vertaling, voorbehouden.

gekruist en keek misprijzend naar de bandieten. Onze helden klemden de tanden op mekaar. Victor gromde, woedend :

— Hebben jullie nog andere nonsens uit te kramen, ellendelingen ?

Alstein schaterde het uit :

— Nonsens !... O, hoe lollig is het...

Maar plots werd hij weer ernstig en, terwijl zijn ogen schitterden van dweperij, vervolgde hij :

— Alvorens jullie naar de andere wereld te zenden, wil ik dat jullie mijn plannen kennen. Eens dat ik jullie voorgoed uit de weg zal geruimd hebben, zal ik heersen over het rijk van Tagur Gandrore. Jullie hebben Beley gedood, ellendelingen, maar Achtari zal mij zeer erkentelijk zijn indien ik hem tot maharadja laat uitroepen.

Met een stem die beefde van woede, riep de prins :

— Achtari !... Die verrader !... Hij krijgt zijn verdiende straf. Hij heeft mij willen doden.

— Inderdaad, hij was het, grinnikte Alstein. Maar niets belet mij u alles te vertellen. Het is Achtari die de mooie Tihinah tot moord aangespoord heeft. U weet toch wel, nietwaar, prins, dat het mooie meisje dol verliefd op u was ? Die beste Achtari heeft het nodige gedaan om de jaloezie en de haat in het hart van Tihinah aan te wakkeren. Maar ze liet zich om de tuin leiden door de oude Huru, verteufelt ! Het zogezegd gift was alleen maar een slaapmiddel dat u en uw dierbare echtgenote eenvoudig in een diepe slaap gedompeld heeft, die op de dood geleek. Maar die oude schurk van een tovenaar heeft voor dat bedrog betaald.

De bandiet keerde zich naar een der spionnen en sprak :

— Ernst had gelijk. Niets is beter dan een kogel in de schedel. Het is een onfeilbaar middel om zich van een hinderlijke vijand te ontdoen. En wij zullen dat middel gebruiken om jullie allen naar het rijk van die beste Satan te sturen. Maar jullie zullen eerst naar mij luisteren. Zodra jullie dood zijn, zal ik in alle veiligheid mijn opzoekingen kunnen voortzetten om de draagwijdte van mijn straal « Z » te vergroten. En die opzoekingen zal ik doen hier, onder dit paleis. Ik kan

jullie verzekeren dat ik reeds aanmoedigende uitslagen behaald heb. Nog twee maanden en wij bezitten het machtigste wapen dat de wereld ooit gekend heeft. Wij zullen het gebruiken om de Britten uit Indië te verjagen. En van dit prachtig land zullen wij een koninkrijk maken, waar wij de Duitse macht weer zullen opbouwen. En dan komt de weerwraak.

Morrison schaterde het uit :

— Die apen van Nazis aanzien ons voor bonen ! Weet jij wel, hovaardige ezel, dat er iets bestaat dat niemand ter wereld ooit zal kunnen overwinnen ? Dat is : de liefde voor de vrijheid van de democratische volkeren. Damned, bekijk mij niet als een idioot ! The devil ! Men zou waarlijk gaan geloven dat jij van gisteren bent.

Herr Dokter Alstein knarsetandde :

— Schweinhunden !... Maakt jullie klaar om de grote reis te ondernemen waar men nooit van terugkomt !

Hij deed een teken tot zijn medeplichtigen. Deze richtten hun wapens op onze helden. Dit was het onontkombare einde.

En plots weerklonken twee knallen door de troonzaal. Twee der spionnen vielen kreunend neer...

II

EEN VERBLUFFENDE ONTDEKKING

Onze lezers zullen zich herinneren dat, nadat onze helden uit de onderaardse gangen naar het paleis geklommen waren, in het gezelschap van de Maharadja Tagur Gandrore en van diens blanke echtgenote, de prins aan Jenny gevraagd had zijn gemalin naar haar appartement te vergezellen (1).

Terwijl Victor Vincent, Jim Morrison, Vliegende-Valk en de maharadja naar de troonzaal stapten, waar ze hoopten de verraders Beley en Achtari aan te treffen, volgde Jenny de maharani naar haar weelderige appartementen.

---

(1) Zie nr 473 van Serie Excelsior.

De prinses Mary zei :

— Gaan wij zitten, Miss. Ik ben doodop.

— Dat is niet te verwonderen, zei Jenny. U heeft vreselijke ontroeringen doorstaan.

Beide vrouwen lieten zich op de malse kussens van een bank neer.

Zij die men de Blanke Prinses noemde vroeg :

— U zal wel begrijpen dat ik zeer nieuwsgierig ben, Miss. Ik weet nog steeds niet wat de maharadja en mijzelf overkomen is. Ik denk wel dat u zich rekenschap zal geven van de angst die mij te pakken kreeg, wanneer ik in die doodkist bijkwam. Ik veronderstel dat u heel wat weet en ik hoop dat u mij wat uitleg zult willen geven.

— Zeker, zei Jenny. Ik kan mij verbeelden dat u, laat ons zeggen onaangenaam verrast is geweest, wanneer u in die grafkelder weer bijkwam.

— Ik huiver nog wanneer ik eraan denk, murmelde Mary. Maar weet u werkelijk hoe het komt dat mijn echtgenoot en ik, nadat wij een ritje te paard waren gaan doen, begraven werden ?

— Ja, antwoordde Jenny, ik weet dat. Die zaak, al is ze verschrikkelijk, is nochtans heel eenvoudig. Luister dus.

En met enkele woorden vertelde Jenny haar hoe, door een buitengewoon toeval, zij en haar gezellen in de grafkelder gedrongen waren en de maharadja in zijn doodkist hadden horen verroeren. Zij verklaarde ook dat ze de deksels losgeschroefd hadden en dat ze zo de prinsen van de dood door verstikking gered hadden. Vervolgens sprak Jenny nog over de manier waarop de prins en onze helden, door redenering, het afschuwelijk komplot geraden hadden waarvan de maharadja en diens echtgenote bijna als slachtoffers vielen. Onze heldin noemde insgelijks Beley en Tihinah.

Wanneer zij zweeg, onderdrukte de prinses een huivering en murmelde :

— De eerste dag reeds toen ik in dit paleis gekomen ben, voelde ik wel dat ik het mikpunt was van de jaloezie en de afgunst van enkele vrouwen van het hof van mijn echtgenoot. Ik

geloofde nochtans niet dat een ellendig schepsel ons genoeg kon haten om ons naar het leven te staan.

Op dat ogenblik kwam een dienstmeid binnen. Ze scheen ten prooi aan een grote angst en ze riep vlug enkele woorden, maar de Blanke Prinses verstond de Indische taal niet, die Jenny nochtans genoeg kende om te begrijpen dat haar gezellen en de prins in gevaar verkeerden. Ze stond onmiddellijk recht en deed de dienstbode verstaan dat zij haar leiden moest.

— Kom, sprak zij tot de prinses, ik geloof dat onze vrienden onze hulp nodig hebben.

Geïntrigeerd volgde de prinses onze heldin die reeds achter de dienstmeid aanliep. De drie vrouwen stapten door verscheidene kamers en belandden eindelijk op een gaanderij, boven de troonzaal.

En dan schrok Jenny op. Ze zag onze helden en de maharadja bij de troon staan, tegenover vijf blanke bandieten die hen onder de bedreiging van hun mitrailleurs hielden. Enkele Hindoes lagen bloedend op de grond.

Onze heldin gaf zich onmiddellijk rekenschap van de toestand en ze greep haar zwaar automatisch pistool, op het ogenblik dat een der bandieten gromde :

— Schweinhunden !... Maakt jullie klaar om de grote reis te ondernemen waar men nooit van terugkomt !

En op het ogenblik waarop de bandieten hun wapens ophieven, drukte Jenny tweemaal achter mekaar af. Twee spionnen sloegen tegen de grond.

— Laat jullie vallen ! keelde Morrison.

En terwijl onze helden zich op de grond wierpen, sloegen de overlevende bandieten met Alstein op de vlucht, langs een deur die in de gang uitgaf.

Onze helden sprongen recht op het ogenblik dat een stem spottend van uit de hoogte riep :

— Wel, brombeer dear, het was tijd, niet ?

Onze helden hieven verwonderd de blik naar de gaanderij op. Daar stonden de Blanke Prinses en Jenny Farrel, die nog steeds haar zwaar automatisch pistool in de hand hield.

Onze helden waren rechtgewipt en Morrison keelde geestdriftig :

— By Jove ! Het is die duivelin ! Good, damned, my dear !

Terwijl de Brit met geestdrift die woorden tot het meisje richtte, was Victor reeds op de hielen van de bandieten gestormd. Hij wilde, inderdaad, die gevaarlijke bende uit de weg ruimen. Hij bekommerde zich niet om zijn vrienden en dacht wel dat zij hem gingen volgen.

Victor opende de deur langswaar de spionnen verdwenen waren. Hij belandde in een gang en zag een paneel in de muur openstaan.

— Verduiveld ! Een geheime doorgang ! De schurken zijn langs daar verdwenen. Maar waarom hebben zij die deur niet achter zich gesloten ? Is dat soms een valstrik ? Alle donders, ik waag het er op en laten wij uit de ogen kijken.

Hij sprong dan ook vlug door de opening. Hij verwachtte er zich aan dat de bandieten zich aan de andere kant van de muur opgesteld hadden, om hem af te wachten. Doch, tot zijn grote verwondering, bemerkte hij niemand.

— Zo, ik vergiste mij... Langs deze trap zijn ze natuurlijk aan de haal gegaan.

Reeds snelde hij naar beneden en stelde vol verrassing vast dat hij weer in de prinselijke grafkelder stond. Aan de andere kant zag hij een deur openstaan.

— Dat is natuurlijk de weg die zij genomen hebben. Maar, hell, het lijkt wel of ze wensen dat ik hen volg ! Daar is iets niet in de haak. Die kerels lokken mij in een hinderlaag... Ofwel, is het soms uit loutere haast om zich uit de voeten te maken dat ze die deuren open lieten ?

Hij ging verder. Hij stak zijn zaklamp aan en richtte de lichtstraal links en rechts de donkere gang in. Daar lag het verstijfd lichaam van de tovenaar Huru op de grond.

— Zo, gromde onze held. We bevinden ons hier in dezelfde gang waar wij deze nacht in rondgedwaald hebben. De bandieten zijn dus door een van die gaten door middel van de bamboeladder gedaald. Hum ! Ze lopen in de val, vermits zij zelf de weg afgesneden hebben door de ingang van die grot

achter ons te laten springen (1). Dus moet ik nu, meer dan ooit, oppassen. Die kerels kunnen ergens op de loer liggen. Maar waar blijven de mates?... Ach, die volgen wel...

Dit zeggende, daalde Victor de ladder af. Hij bereikte een andere gang, doch zag nergens een spoor van de schurken die hij achtervolgde :

— Die deugnieten hebben natuurlijk deze gang al verlaten langs een andere opening... Vooruit, Victor, my boy !

Hij wilde verder stappen, toen plots een oorverdovende ontploffing door de gang rolde. Met een ruk keerde onze held zich om : daar aan de voet van de ladder vielen geweldige rotsblokken naar beneden. Het gedruis van de vallende stenen deed heel de omgeving daveren. De rotsblokken hoopten zich snel op en weldra vormden zij een ondoordringbare muur, op de plaats waar eens de toegang tot de ladder geweest was.

— Alle donders ! sakkerde Victor. Die kerels schijnen een voorliefde voor ontploffingen te hebben.

Hij stapte verder :

— Nu ben ik van de mates afgezonderd... Een geluk dat ze zich niet op de ladder bevonden, toen heel die boel de lucht invloog. Maar meteen zitten de bandieten ook in de knel... Ik zal op mijn hoede moeten blijven. Het wordt hier een gevecht op leven en dood. Als ik er in geluk de vier spionnen onschadelijk te maken, hoef ik alleen nog maar op de boys te blijven wachten, die het onmogelijke zullen doen om mij uit deze gangen te bevrijden. Ginds vind ik weer een ladder, maar deze maal moet ik klimmen.

Doch nauwelijks had hij deze woorden uitgesproken, of een tweede geweldige ontploffing barstte los, maar deze maal vóór hem. De luchtdruk wierp hem een paar meter achteruit op de grond.

— Hell ! vloekte Victor... Heel de boel schijnt ondermijnd te zijn !

Tijdens zijn val, was zijn zaklamp hem ontglipt. Half ver-

(1) Zie nr 473 van Serie Excelsior.

stikt door het stof, zocht hij ze op. Het duurde een paar minuten voor hij ze te pakken kreeg. Hij richtte de lichtstraal voor zich uit en huiverde licht. Ginds was het gewelf van de gaanderij ingestort.

— Alle donders ! murmelde hij. De bandieten hebben mij levend begraven... Straks ontbreekt mij de nodige lucht en...

Met angst dacht hij aan het ogenblik waarop hij tegen de verstikking zou moeten worstelen. De vraag was nu of zijn vrienden hem vlug genoeg zouden kunnen bereiken.

— Intussen poetsen de Nazis de plaat. Hell, we hebben geen geluk ! Ik vraag mij wel af wanneer wij die vervloekte Alstein eens te pakken krijgen. Ik kan voorlopig niets anders verrichten om de bandieten achterna te zetten. Ik zit hier als een rat in de val.

Plots keek hij hoopvol op. In het licht van zijn zaklamp zag hij het grijze stof langzaam naar een plaats van de rotswand zweven, waarin het dan scheen te verdwijnen. Meteen voelde hij de koele streling van een luchtstroom op het gelaat.

— Er komt toch lucht in de gang. Aan verstikking zal ik niet sterven, mompelde de moedige Belg. Laten wij eens gaan kijken langs waar het stof verdwijnt.

Hij stapte enkele meters verder en bleef dan voor een kloof in de rotswand staan.

— Langs hier vind ik misschien een uitweg.

De kloof scheen breed genoeg om hem doorgang te verlenen.

— Proberen wij het.

Waar die kloof uitkwam, wist hij niet. Hij had zijn zaklamp moeten wegbergen en in de duisternis kon hij het einde van de enge doorgang niet zien. Toch gaf hij, wis en zeker, in een ruimte uit, die met de buitenlucht in verbinding stond. Deze zekerheid gaf onze held de nodige moed om de beklimming te ondernemen. Het liep inderdaad niet van een leien dakje. De wanden van de kloof bevonden zich zo dicht bij elkaar, dat onze held zich heel moeilijk kon voortbewegen. Hij moest zichzelf letterlijk de hoogte inschuiven en vond als

enige steunpunten slechts de vooruitstekende boorden van de wand.

Tot overmaat van ramp, voelde hij dat de kloof enger en enger werd. Wanneer hij eindelijk de handen op de uiterste rand van de doorgang kon leggen, moest hij zich met geweld tussen de twee wanden uitwerken.

Eindelijk viel hij met een zucht van verlichting op een rotsachtige bodem neer.

Toen hij wat op adem gekomen was, haalde hij zijn lamp weer te voorschijn en maakte licht. In de straal stelde hij vast dat hij zich in een andere gang bevond, waarop de grond op sommige plaatsen met fijn zand bedekt was. Daarin merkte onze held voetsporen.

— Zo ! Men is hier nog geweest.

Hij stond recht en ging de voetafdrukken van dichtbij bekijken :

— Sporen van zolen van schoenen en nog wel zolen met spijkers beslagen... Hum ! Laten wij die sporen volgen. Wellicht leiden deze naar de spionnen.

Hij richtte zich op en vervolgde zijn weg.

Na enkele tijd bleef hij echter weer staan en snoof even :

— Zo !... Maar, alle duivels, ik ruik benzine ! Wat betekent dat ? Victor, my boy, ik begin te geloven dat jij het bij het goede einde hebt.

Hij stapte verder. Aan een bocht bleef hij plots staan. De gang liep dwars door een kleine grot en daar stonden honderden benzinebussen van het model dat bij het Britse leger in gebruik is.

— Ik vergiste mij dus niet, grommelde onze held. Dit is werkelijk een opslagplaats van benzine en ik kan moeilijk aannemen dat ons leger die hier aangelegd heeft. Laten wij maar steeds verder gaan... O, daar komt iemand aan.

Met een wip stond de moedige Belg in een donkere hoek. Het was tijd. Een Indiër kwam de kleine grote binnen. De kerel droeg twee ledige kannen, die hij op de grond plaatste. Dan begaf hij zich naar een stapel gevulde bussen.

Op dat ogenblik sprong Victor Vincent uit de duisternis te

voorschijn. De Indiër keek hem met uitpuilende ogen aan. Wanneer hij de mond opende om een kreet te slaken, was het reeds te laat. De stalen vuist van onze held vertrok als de bliksem en raakte de kerel in het gelaat. Hij stortte als een massa neer. Onze held boog naar hem :

— Alle duivels, heb ik hem gedood ? Neen, hij leeft. Goed, we zullen hem stevig binden en dan een eindje de gang in dragen.

De benzinebussen waren per vier aan mekaar gebonden met dunne sterke touwen. Onze Belg verwijderde een van de touwen van een stel bussen en gebruikte het daarna om de bewusteloze Indiër naar behoren te boeien.

Wanneer hij klaar was, tilde hij de bandiet op zijn schouder en droeg hem een eind de gang in. Daar wierp hij hem ruw op de grond en begaf zich terug naar de grot, grommelend :

— Nog nooit ben ik zo nieuwsgierig geweest... Die benzine bewijst de aanwezigheid, in de onmiddellijke nabijheid, van een schuilplaats der spionnen. En benzine gebruikt men voor een voertuig of... Alle duivels ! Vliegtuigen hebben ook benzine nodig ! Ben ik dan op het spoor van de geheime luchtbasis van de nazistische bandieten ?

Hij bleef staan en luisterde aandachtig. In de verte vernam hij het rumoer van stemmen en ook slagen van een hamer op metaal.

— Hum ! Opgepast, Victor, we naderen het doel. Het ogenblik zou slecht gekozen zijn om zich door die bandieten bij de lurven te laten vatten.

Voorzichtig stapte hij verder. En daar bleef hij plots verbaasd staan toekijken. In de verte, aan het einde van de gang, zag hij een groep mannen en het geluid van de stemmen drong nu duidelijk tot hem door.

— Ginds is een grotere grot, murmelde onze held. Ik zie daglicht, dus geeft die grot in de openlucht uit. Graag zou ik toch even van dichtbij kijken wat die lummels ginds uitvoeren.

Hij greep zijn revolver en sloop behoedzaam verder. Aan

het einde van de gang bemerkte hij een hoek in de wand. Daar kon hij zich gemakkelijk in verbergen en tevens heel de grot zien.

Victor kon zijn eigen ogen bijna niet geloven. De grot was van grote afmetingen. Een twintigtal Indiërs waren er aanwezig. Maar wat vooral de aandacht van Victor trok, was een Hurricane die vlak voor de ingang stond. Een blanke was op een stapel kisten geklommen en stond over de motor gebogen.

— Damned, mompelde onze held, daar staat werkelijk een vliegtuig ! Het is defect en die ezel repareert de motor.

Hij keek langs de uitgang naar buiten en stelde vast dat een soort platform van een vijftigtal meter breed tussen de grot en de afgrond lag. Nog verder, heel beneden, zag hij de vallei.

— Vijftig meter ?... Dat is voldoende om de snelheid te verkrijgen die nodig is om van dat platform te starten. Maar hoe, alle duivels, landen die boeven hier ? Dat zullen wij later wel te weten komen. Laten wij nu eens nadenken om een middel te vinden om dat tuig te bemachtigen. Hum ! Hoe ontdoe ik mij van al die ezels ?

Dat was inderdaad een moeilijk vraagstuk. In de grot bevonden zich een twintigtal Indiërs en een Blanke. Maar er waren zeker nog andere vijanden in de buurt. Misschien wel buiten de grot. En onze held bezat als enig wapen een revolver met twee patroonhouders.

— Ik vraag mij af waar die boef van een Alstein is, gromde Victor.

Nauwelijks had hij die woorden uitgesproken, of Herr Dokter Alstein kwam de grot binnen. Hij naderde de man bij het vliegtuig en vroeg :

— Wel, Heinrich, duurt het nog lang ?

— Ik heb het defect gevonden, Heer Dokter, maar de herstelling zal toch nog een half uur in beslag nemen.

— Donnerwetter ! Een half uur ?... Verteufelt ! Haast je wat, keelde de nazi, die heel niet op zijn gemak scheen te zijn.

— Ik zal doen wat ik kan, Herr Dokter.

Victor had alles gehoord.

— Wat ? Wil die bandiet met de Hurricane vluchten ? Hell, dat moet ik beletten. Indien hij het waagt in het toestel te klimmen, schiet ik hem neer.

Op dat ogenblik kwam een Indiër de grot binnengelopen. Hij naderde Alstein en riep :

— Meester !... Meester !...

— Ja, wat scheelt er ? Maar spreek op, Hund !

— De maharadja Tagur Gandrore en twee blanken naderen de grot. Ze zijn vergezeld van een groep krijgers van de prins.

— Verdammung ! brulde Alstein. En het vliegtuig is niet in orde. Maar komen ze wel hierheen ?

— Ja, Meester. De maharadja kent deze grot. Daarom heeft hij niet getracht ons langs de onderaardse gangen van uit zijn paleis te volgen.

— Wanneer kunnen ze hier aankomen ?

— Over een kwartier, Meester. Van op het platform kan men ze reeds op het bergpad zien draven.

Alstein ging naar buiten en wierp een blik in de diepte, terwijl Victor vol vreugde grinnikte :

— De mates zijn in aantocht ! Het gaat hier stuiven. Nu moet ik beletten dat die ezel de Hurricane gebruikt.

Intussen was Alstein de grot weer binnengekomen en riep :

— Ernst !... Ludwig !...

Twee nazispionnen kwamen uit een gang te voorschijn.

— Ja, Heer Dokter ? vroeg er een.

— De Britse honden komen met een groep Indiërs naar de grot.

— Goed, Herr. Zullen wij ze op mitrailleurvuur onthalen ?

— Nein !... Donnerwetter ! Ze zullen ook wel gewapend zijn. Indien zij zich voor de ingang van de grot opstellen, zitten wij in de knel vermits wij zelf de onderaardse gangen in de lucht lieten vliegen. Gelukkig dat wij onze plannen in de hut te Wanda achterlieten. Het vliegtuig komt niet op tijd klaar. We zullen te paard moeten vluchten. Haast je wat voor het te laat is.

— Goed, Heer Dokter.

De twee boeven verwijderden zich om de paarden te gaan halen. Dokter Alstein sprak tot de man die aan de Hurricane werkte :

— Wel, Heinrich ?

— Misschien kan ik het in een kwartier tijd herstellen.

— Misschien !... Dan kan ik niet wachten. Luister dus. Ernst, Ludwig en ik vertrekken te paard. Ik zal onze Indiërs naar het dal sturen, om die honden op te houden. Indien jij met het vliegtuig klaar bent voor die kerels de grot bereiken, start je met het tuig en komt ons te Wanda vervoegen. Begrepen ?

— Ja, Herr Dokter, antwoordde de spion, die niet opgehouden had met voort te werken.

Alstein riep een bevel tot de Indiërs die al hun wapens namen en de grot verlieten, behalve drie onder hen die ter beschikking van de nazi Heinrich bleven.

Daarna verlieten Alstein en zijn twee handlangers de grot op hun paarden.

— Denk erom, Heinrich !... Te Wanda ! Vergeet het niet !

— Jawohl, Herr Dokter.

Victor die geen woord van het gesprek verloren had, grinnikte :

— Zo, nu is de toestand toch al een stuk opgehelderd. Die Nazi en drie Indiërs zijn voor mij geen onoverkomelijke hindernis. Nu zal ik die brave Heinrich maar lustig laten voortwerken tot hij de motor hersteld heeft. Op dat ogenblik dan zal ik wel een woordje meespreken.

En terwijl Heinrich vlug voortwerkte, mompelde onze held:

— Als het te lang duurt, sla ik hem neer en doe de herstelling zelf. Hell ! Die kerel heeft veel tijd nodig. Ik zou graag zo vlug mogelijk in dat tuig zitten om de mates tegen die bende Indiërs te beschermen en Alstein achterna te zitten. Zo, hij is klaar.

Heinrich had inderdaad de kap van de motor neergelaten en klom in het toestel. Hij sloeg de motor aan en de schroef begon onmiddellijk te draaien, terwijl een oorverdovend geronk de grot vulde.

— Alle duivels, sakkerde Victor. Als die nu maar niet start.

— Maar neen, Heinrich liet de motor draaien, kwam uit het toestel en ging even buiten de grot naar het dal kijken. Daarna kwam hij op zijn stappen terug en nam een lederen jas die op een tafel lag. Hij naderde opnieuw het vliegtuig.

— Nu is het tijd, grommelde Victor Vincent.

Hij stormde op de jager toe. De drie Indiërs kregen hem het eerst in de gaten en keken hem aan alsof hij Visjnoe in persoon was. Twee onweerstaanbare swings wierpen twee van de boeven op de grond. De derde trok zijn mes, doch Victor richtte zijn revolver op en schoot de bandiet neer. Heinrich, nochtans, had door het lawaai van de motor de knal niet gehoord. Hij stapte op de Hurricane toe. Met een sprong was onze held bij hem, trok hem ruw achteruit en keelde :

— Een ogenblikje, alle duivels !... Hierzo !

Meteen gaf hij de nazi een geweldige uppercut op de kin. Heinrich wankelde even, maar hij was stevig, de boef. Victor zag aan de beweging van zijn lippen dat hij een vloek slaakte. Hij sloeg op zijn beurt toe en raakte onze held op het voorhoofd. Victor bleef even half versuft staan. Hiervan wilde de nazi gebruik maken om in de Hurricane te klimmen, doch onze held greep hem bij een been en trok hem van het tuig. Nu rolden beiden op de grond en trachtten mekaar te wurgen.

En dat gevecht op leven en dood bij het hels geraas van de motor, was iets ijselijks.

Heinrich was er in gelukt boven op de Belg te gaan liggen en neep hem woedend de keel dicht. Victor stikte haast. Door een bovenmenselijke krachtinspanning gelukte onze vriend erin de voeten in de buik van zijn tegenstander te plaatsen. Dan trapte hij de Nazi over zijn hoofd weg. Victor was nog voor de schurk recht en stormde op hem af. De spion richtte zich net op, toen de Belg hem bereikte en hem met een verschrikkelijke kracht de stalen vuist op de kin sloeg. Deze maal had Heinrich zijn bekomst. Hij tuimelde achterover en bleef roerloos liggen.

— Hell, die kerel was een taaie ! hijgde onze held.

Opeens weerklonken twee schoten boven het geronk van de motor uit. Victor voelde de zucht van een kogel, die rakelings naast zijn hoofd wegvloog. Hij keek om. Daar stonden de twee Indiërs, die hij neergeslagen had. De kerels waren tijdens zijn gevecht met Heinrich weer bijgekomen en hadden hun wapens gegrepen. Nu vuurden zij naar onze held. Victor greep naar zijn revolver, doch hij had die niet meer. Waarschijnlijk was het wapen onder het gevecht uit zijn zak gevallen. Hij had geen tijd om het op te zoeken, want reeds legden de Indiërs voor de tweede maal op hem aan. De Belg dook achter Heinrich die nog steeds op de grond lag en voelde in de zakken van de bewusteloze Nazi. De Indiërs vuurden. Het lichaam van Heinrich schokte even en de spion liet een gekreun horen. Victor had inmiddels de revolver van zijn vijand ontdekt en hief het wapen naar de twee Indiërs op. Hij drukte tweemaal af. Ginds tuimelden de twee bandieten huilend op de grond.

— Ziezo, gromde Victor. Bijna kregen die twee lummels mij.

Hij klom in de Hurricane. Op de stuurplaats lag een dik touw.

— Verduiveld ! Waarom ligt dit touw hier ?

Reeds wilde hij het in de grot werpen, toen hij zich bedacht.

— Het kan nog te pas komen.

Victor gooide het touw achter de stuurzetel en liet de motor draaien wat hij kon.

— Hij werkt prachtig... Vooruit, Victor, my boy !

Het jachttoestel zette zich in beweging en begon snel op het platform te rollen. Weldra bereikte hij de rand ervan. Even scheen het vliegtuig te willen zakken, maar als ervaren piloot richtte Victor het weer op en klom de hoogte in.

— Nu eens kijken of ik de boys ergens zie.

Hij keek naar de grond en daar zag hij de maharadja Tagur en Vliegende-Valk aan het hoofd van een groep ruiters in de richting van een dicht woud snellen...

— Hé, waar is Jim ? Ik zie hem nergens. En waarom lopen die zo naar dat woud ?...

Hij keek aandachtig verder de weg op, die zijn vrienden volgden, en zag net drie ruiters onder het groene gewelf van het woud verdwijnen.

— Alle duivels ! Dat waren Alstein en zijn handlangers. In dat woud kan ik hen met deze Hurricane niet achternazetten. Laten wij kijken of wij Jim niet ergens bespeuren.

Hij vloog in een grote cirkel van de vallei weg. Plots zag hij een aantal Indiërs die een berg beklommen. Op de top merkte hij zijn mate, Jim Morrison.

— Verdraaid !... Daar is de boy ! Hij zit er slecht voor ! We zullen hem een handje toesteken...

Hij keek nog even naar Morrison en moest glimlachen bij de gedachte hoe de Brit zonder twijfel sakkerde en tekeerging. Hij zag hem een grote rotsblok de helling afduwen en dan nog een paar grote stenen naar de bandieten gooien.

— Lieve hemel, riep Victor, nu gooit hij met keien ! Heeft hij dan geen wapen meer ? Waarschijnlijk ontbreken hem de nodige kogels om die apen op afstand te houden. Wacht even. We zullen de geestdrift van die lummels wat bedaren.

Meteen dook hij op de Indiërs af. Toen hij ze in zijn schietlijn kreeg, drukte hij af. De bandieten stoven als mussen uiteen...

III

EEN WARE WAAGHALZERIJ

Victor Vincent was reeds achter de bandieten aangehold, toen Jim, Vliegende-Valk en Tagur nog in de troonzaal van het paleis stonden.

De Brit had zijn bewondering voor de moed van Jenny Farrel op zijn manier uitgedrukt :

Het meisje riep hem toe :

— Sta me daar zo niet op te hemelen, lummel ! Zie je niet dat onze mate Victor al achter de Jerries jaagt...

— Dat is ook waar. Hell, straks denkt die boy nog dat wij hem in de steek laten ! Come on, hell and devil !

— De schurken zullen langs de grafkelder in de verlaten mijn vluchten, gromde Tagur. Komt, volgt mij. Ik ken de weg.

De drie mannen stormden nu op hun beurt de zaal uit, doch niet zonder dat Morrison nog even tot Jenny geroepen had :

— Haal nu geen dwaasheden uit, duivelin ! Vergeet niet dat jij als lijfwacht van de prinses fungeert...

— Ik heb van jou geen bevelen en zeker geen raad te ontvangen, onnozelaar ! antwoordde het meisje.

— Dank, jij duivelachtige feeks !

Onze drie helden belandden in de gang en Tagur toonde hen de geheime deur in de muur :

— Langs daar zijn ze gevlucht... Oppassen ! Achter die deur is een trap. Ik toon u de weg.

Jim en Vliegende-Valk volgden de prins langs een smalle trap en bereikten de gang die naar de grafkelder leidde. Ze liepen deze laatste door, maar toen ze de deur bereikten hoorden ze een geweldige ontploffing.

— Wat is dat ? gromde de roodhuid.

— Hell and devil ! sakkerde Jim. Wee hun body als er Victor iets overkomen is.

— Vlug, riep de prins, hierheen !

Nu stonden ze in de gang waar het lijk van de tovenaar Huru nog steeds lag. Morrison en Vliegende-Valk hadden hun zaklampen genomen en in het licht zagen ze een grijze stofwolk, die uit het gat kwam dat vroeger toeliet naar de verlaten mijn af te dalen. Stukken van de bamboetrap lagen overal verspreid.

— De schurken hebben ons de weg afgesneden, sprak Tagur.

— En Victor ? Hell, waar zit de boy nu ? Werd hij soms door die ontploffing gedood ? vroeg Jim zich angstig af.

— Damned, als dat waar is, gromde Vliegende-Valk...

En in het halfdonker schitterden zijn zwarte ogen hevig.

Plots schrokken ze voor de tweede maal op. Nogmaals da-

verde de grond door een losbarsting. Deze maal hoorden ze slechts een verre knal.

— Hell and devil ! By Jove ! By June ! sakkerde Morrison. Zijn die varkens dan zinnens heel de boel hier in de lucht te doen vliegen...

— Luistert, sprak de maharadja, er valt geen minuut meer te verliezen. Ik vermoed inderdaad dat ze luitenant Victor Vincent door die twee ontploffingen van de buitenwereld afgezonderd hebben.

— Wat ? loeide Jim. Denkt u dat ze onze kameraad levend begraven hebben ?

— Vermoedelijk zit hij nu in een onderaardse gang gevangen. De lucht kan hem binnen een paar uur ontbreken. Daarom zeg ik u nogmaals dat we geen tijd meer mogen verliezen. Het zou nutteloos zijn onze vriend langs hier te willen bereiken. De put die naar de benedenverdieping van de verlaten mijn daalt, is volkomen met rotsblokken versperd. Doch, vermits de bandieten die weg genomen hebben, is dit een teken dat ze het bestaan van die mijn kennen. Nu zal ik u vertellen dat de verschillende gaanderijen allen tot een gang leiden, die in een grot uitkomt. Ik weet echter waar die grot gelegen is. Komt, ik laat een twintigtal krijgers verzamelen en de paarden zadelen.

— Yes, damned ! Laten wij ons haasten, gromde Vliegende-Valk.

Jim zei niets meer. Ze liepen terug naar het paleis. In de zaal troffen zij Jenny Farrel en de prinses aan.

— Wel, lummel ? vroeg het meisje.

— Nog nooit verkeerde Victor in zulk gevaar, sprak Jim.

Dan vertelde hij Jenny van de ontploffingen die ze gehoord hadden en van de vermoedens van de prins betreffende de toestand waarin de Belg verkeerde.

Jenny schrok hevig toen ze dit hoorde. Haar mooi gelaat drukte de grootste onrust uit. Ze riep :

— O, Jimmy dear, doe al wat mogelijk is om Victor te redden !

— Dat zal ik, antwoordde de Brit. En indien er hem iets

overkomen is, zal ik het de bandieten tienvoudig betaald zetten.

Tagur kwam de zaal binnengelopen :

— Komt, vrienden, we kunnen aanstonds vertrekken.

De prins omhelsde zijn vrouw en onze vrienden verlieten het paleis. Op de binnenplaats stonden reeds een twintigtal dappere krijgers te wachten. Jim, de Indiaan en de prins wipten in het zadel en de groep vertrok in volle snelheid naar het nabije gebergte.

Na een half uur draven hield de prins zijn paard in. Heel de groep bleef staan. De maharadja hief de hand op naar een donker gat, boven op de flank van de berg en sprak :

— Ginds is de grot die toegang tot de verlaten mijn verleent. Wij kunnen ze slechts langs dit bergpad bereiken.

— Vooruit dan maar, damned !

Ze reden verder. Maar na een paar minuten verschoof Jims zadel plots. Hij stelde vast dat een riem gelost was. Hij hield zijn paard in, terwijl zijn gezellen verder draafden. De Brit hoorde de maharadja roepen :

— Kijkt, ginds ! Drie ruiters verlaten de grot. Dat zijn zeker de schurken die wij opzoeken. Ze rennen naar het bos.

— Achter hen aan ! gromde Vliegende-Valk.

Heel de groep wierp zich met losse teugel achter de vluchtende spionnen aan.

Jim was uit het zadel gesprongen en gromde, terwijl hij de riem weer vast maakte :

— Ik heb waarlijk geen geluk. Nu word ik door die vervloekte riem opgehouden op het ogenblik dat de Jerries te voorschijn komen. Wanneer ik de mates weer inhaal, hebben zij natuurlijk al gehakt van de boeven gemaakt. Zo, dit is weer in orde...

Hij had reeds een voet in de stijgbeugel, toen geweervuur achter hem losbrak. Terwijl de kogels hem rond de oren floten, zag Jim zijn paard plots neerstorten. De Brit verloor het evenwicht en dit was zijn geluk. Want een tweede salvo knalde en tientallen kogels boorden zich voor hem in de grond.

Met een wip lag Morrison achter zijn dood paard. Hij zag

een bende Indiërs die huilend op hem afgestormd kwamen.

— Hell and devil ! Ik begin te geloven dat die ezels het op mij gemunt hebben, grinnikte onze held. Laten wij ze in dat geval hartelijk ontvangen.

Hij trok zijn revolver, liet de bandieten naderen en schoot toen zijn patroonhouder op hen leeg. Vijf van de aanvallers rolden dood of gewond de helling af.

De anderen bleven aarzelend staan. Hiervan maakte de Brit gebruik om zijn revolver weer te laden.

— Wel, grommelde hij, hebben zij er genoeg van ?... Ze zijn nogal licht tevreden. The devil, komt nader, lummels !

Maar de « lummels » bleven op afstand en vuurden af en toe in de richting van onze held.

— Damned ! Wat nu gezongen ? Ik kan hier toch niet eeuwig blijven liggen.

Plots zag hij enkele Indiërs die zich achter de rotsen links en rechts verwijderden.

— Wat heeft dat nu weer te betekenen ? gromde Morrison.

Hij keek om en begreep dan wat de bandieten zinnen waren te doen. Jim bevond zich aan de voet van een kleine berg en de schurken wilden die natuurlijk omsingelen, om hem dan langs alle zijden meteen te bestoken.

— Hell ! sakkerde onze held. Als ik hier blijf liggen, bekogelen die ezels mij straks van de top van deze berg. Dat moet ik beletten. Het enige middel daarvoor is zelf naar die top te klimmen. Maar, opgepast, Jimmy dear, zoals die duivelin van een Jenny Farrel zou zeggen ! Die kerels hunkeren er naar jou een paar blauwe bonen in de body te schieten. Maar er valt niet te kiezen... Ik moet hier weg...

Gelukkig lag de flank van de berg met rotsblokken bezaaid. Onze held richtte zich plots op en dook achter een rots. Onmiddellijk schoten de Indiërs en de Brit werd door een regen van kogels achtervolgd.

— Hum !... Ze schieten niet slecht... Laten wij hen eens tonen dat wij het even goed kunnen.

Hij keek langs de rots weg en zag het hoofd van een Indiër dat zich even boven een dikke steen vertoonde. Vlug als

de bliksem hief Morrison zijn revolver op en schoot. Ginds dook de bandiet achterover de helling af.

— Zo. Dit zal hen misschien tot wat nadenken aansporen. Ik waag nog een sprong.

Hij richtte zich nogmaals op en vloog achter een rots, die vijf meter hoger gelegen was. Weer regende het kogels rond hem heen.

— Hell! Ze hebben geen geluk, grinnikte Jim Morrison. Nog een sprong en ik ben op de top.

Meteen sprong hij recht en liep tegen de flank van de berg op. Weer barstte een hevig geweervuur achter hem los. Onze held voelde een harde schok aan een voet en tuimelde overhoop.

— Damned, ze hebben mij geraakt!

De Indiërs die hem zien vallen hadden, sprongen nu als duivels recht en renden naar hem toe. Doch, onze held, die uiterst verbaasd was over het feit dat hij geen pijn gevoelde, vuurde zijn revolver op de bandieten leeg. Nog drie van de aanvallers beten in het zand, terwijl de anderen achter de rotsblokken doken.

Jim keek naar zijn voet en sakkerde:

— The devil!... Ik kreeg een kogel in de hiel van mijn laars. De eerste die nog durft beweren dat ik geen geluksvogel ben, sla ik neer. Maar, damned, nu heb ik geen munitie meer.

Hij keek met spijt naar zijn nutteloos geworden revolver.

Een van de Indiërs stond recht en legde met een geweer op hem aan. Zonder ook maar na te denken, wierp de Brit hem met volle geweld zijn revolver naar het hoofd. Het wapen trof de ellendeling op de schedel. Hij liet een kreet van pijn horen en kantelde op de zijde.

— Yee, maar dat gaat ook! balkte Morrison.

Met een laatste sprong zat hij op de top van de berg en keek om zich heen. Langs alle kanten was hij nu door vijanden omringd.

— Er blijft mij niets anders meer over dan ze met keien te bekogelen, grommelde de Brit.

Dit zeggende richtte hij zich op en duwde een groot rotsblok de helling af. De Indiërs die de beklimming van de berg begonnen waren, maakten rechtsomkeer en vluchtten als hazen.

— Hell and devil, lachte Jim Morrison, nog nooit heb ik mij zo vermaakt.

Plots echter, werd hij ernstig en gromde :

— Maar ik moet hier weg, the devil ! We mogen onze mate Victor niet vergeten. Die zit ergens onder de aarde in de knel. Zo, die ezels wagen nog een aanval.

Jim keek om zich heen en huiverde licht. De Indiërs waren nog een tiental en hielden allen een groot mes in de hand.

— Ik geloof dat hier het einde is. Maar, hell, ik wil zoveel mogelijk gezelschap hebben om de grote reis te ondernemen.

Hij raapte een steen op, maar keek dan plots naar de lucht. Een oorverdovend gehuil steeg op en onze held zag een Hurricane met een helse vaart naar de berg duiken.

— Zo, ik begin te geloven dat ik deze maal de grote reis nog niet maak, murmelde de Brit.

Meteen liet hij zich op de grond vallen. Hij hoorde de boordwapens van de Britse jager knetteren en dan het angst gehuil van de Indiërs opstijgen.

Onze held sprong recht en keek om zich heen. De aanvallers gingen op de loop.

— By Jove, wie stuurt die jager ? En hoe komt die hier op het gepaste ogenblik om mij een handje toe te steken ? Hé, daar komt hij weer aan... En die kemels ook !

Inderdaad, de Hurricane maakte ginds een grote bocht en kwam terug in de richting van onze held gevlogen. Maar de Indiërs, die van hun angst bekomen waren, stormden opnieuw huilend de berg op.

— Damned ! ...Die ezels willen er nog van proeven... Go on, mate, duik er op los ! Hein ? balkte de Brit plots verbluft, wat voert die uit en wat hangt er daar aan zijn romp te bengelen ?

De jager kwam wel degelijk naar onze held terug, maar

vloog nu zo langzaam het hem enigzins mogelijk was. Onder aan de romp hing een lang touw.

En plots begreep Jim. Hij loeide :

— Die fellow is een slimmerd ! Hell and devil, dat is een reuze idee !

Hij hield zich klaar en bekommerde zich zelfs niet meer om de Indiërs, die kelend op hem afgestormd kwamen. Het touw dat aan het vliegtuig hing naderde onze held. Morrison greep het met beide handen beet, op het ogenblik dat de vijanden hem gingen bereiken. Met een ruk werd hij de hoogte ingetrokken, terwijl de bandieten als bezetenen tekeergingen. Het vliegtuig had de vaart versneld, zodat Jim buiten het bereik van de geweren der Indiërs was toen dezen een razend vuur op hem openden...

IV

ALSTEIN TEGEN MORRISON

Jim Morrison klampte zich aan het touw vast, waarin een paar knopen aangelegd waren die hem toelieten een zeker steunpunt te vinden.

— Damned, gromde hij, ik voel er niets voor hier als een aap in het ruim te blijven zwieren. Er blijft mij dus maar een middel over en dat is naar het vliegtuig klimmen.

Hij keek de hoogte in. Hij zag de piloot die hem met de arm wenkte om naar boven te klimmen.

— O.K. ! keelde Morrison. Ik kom !

Hij begon zich langs het touw op te hijsen. Dit was een heel moeilijke taak, daar de koude door de luchtstroming verwekt hem de vingers verstijfde.

Weldra, echter, bereikte hij de stuurhut maar donderde bijna naar beneden van verbazing. Hij keek in het grinnikend gelaat van Victor Vincent.

— Hell and devil !... Victor !... En ik die dacht dat jij als een mol onder de aarde doolde.

— Alle duivels, ik zweef liever als een zwaluw door de lucht, antwoordde de Belg.

Intussen was Morrison achter de stuurplaats van Victor gekropen. Hij balkte :

— Maar zeg eens, had jij die Hurricane dan in je zak ? The devil ! Vertel mij eens vertrouwelijk waar jij die vandaan gehaald hebt... Tracht mij vooral niet wijs te maken dat jij dit tuig ergens in een rotsholte gevonden hebt.

— In een rotsholte niet, grinnikte de Belg, maar wel in een grot.

Dan verklaarde hij met korte woorden wat hem overkomen was.

— Dus, gromde Jim, bezaten die kerels dan een ware luchtbasis. Hum ! Ik vraag mij af hoe zij het aan boord legden om op dat platform te landen.

— Ik heb mij die vraag ook gesteld, zei Victor. Maar toen ik startte en de rand van het platform bereikte, heb ik twee dingen opgemerkt die wel een bevredigend antwoord op die vraag kunnen geven.

— En wat waren die twee dingen, my boy ?

— Wel, eerst dat het platform veel langer dan vijftig meter is, ten tweede, een soort ingewikkelde inrichting die men op de vliegdekschepen gebruikt om te landen. Het zou me niet verwonderen moesten deze tuigen een prachtige landingshaak aan de staart hebben zitten.

— Hell ! Dat is inderdaad een middel om op een beperkte ruimte te landen. Maar, wat ik zeggen wil, heb jij het ook gezien dat Alstein en twee van zijn handlangers het woud ingevlucht zijn ?

— Yes, dat kreeg ik in de gaten en ik zag ook Vliegende-Valk, de prins en de Indische ruiters hen achternazetten.

— Damned, dat woud lijkt mij tamelijk uitgestrekt. Met het vliegtuig kunnen wij de bandieten niet opsporen.

— Het is ook niet nodig dat wij ze opsporen, gromde de Belg. Ik weet namelijk dat ze naar een hut bij Wanda gaan.

— En hoe weet jij dat ?

— Ik hoorde het Alstein aan een van zijn medeplichtigen

zeggen. Nu moeten wij volstrekt die hut vinden, want Herr Dokter bekende mij onwillekeurig ook dat in die hut de vermaarde plannen van zijn verduivelde uitvinding, de « Z »-straal, verborgen liggen.

— By June, dan moeten wij daar naar toe ! Luister, vlieg naar Wanda. Daar zullen wij die hut opzoeken en eens dat wij die gevonden hebben, zoeken wij de plans op en wachten de boeven af voor het geval de mates ze niet ingehaald hebben.

— O.K.! Dat is een goede gedachte. Wanda ligt niet zover hier vandaan. Het is maar een klein gehucht. Doch of er de mogelijkheid bestaan om er te landen, dat is een andere vraag.

— We zullen wel zien, damned !

Minder dan een kwartier later riep Victor, naar enkele huizen aan de rand van het woud wijzende :

— Daar is Wanda ! En ginds is een plein waar wij een landing kunnen uitvoeren. Go on, damned !

Victor daalde naar de grond, scheerde over het woud weg en voerde dan een keurige landing op het grasplein uit. Onze twee helden sprongen uit het vliegtuig.

— Het staat vast dat wij hier voor de bandieten aankwamen. Maar we moeten ons toch haasten. We weten namelijk niet waar wij die hut moeten zoeken....

— Laten we naar het dorp gaan. We kunnen het daar misschien te weten komen.

— O.K. !...

Weldra bereikten zij het dorp. Ze vroegen aan een Indiër of hij soms wist waar ergens in de omgeving een hut stond.

— Er zijn hier veel hutten in de omtrek, antwoordde de man.

— Damned, dat maakt de zaak ingewikkelder, gromde Jim.

Maar Victor vroeg aan de Hindoe :

— Is hier nergens een hut die door Blanken bewoond wordt ?

— Ja... Die vindt u aan het einde van dit pad.

Victor gaf de man enkele muntstukken, hetgeen een stortvloed van dankbetuigingen voor gevolg had.

Onze helden volgden het pad door het woud.

— We zullen voorzichtig moeten zijn, sprak Jim. Het is wel mogelijk dat er nog spionnen in de hut zitten, om bijvoorbeeld die kostbare plannen van de « Z »-straal te bewaken. En ik heb geen gun meer, the devil !

— Ik heb mijn revolver nog, antwoordde de Belg. Kijk, ginds staat de hut...

— Is het wel die welke wij zoeken ?

— Zonder twijfel. Zei de oude man niet dat ze aan het einde van dit pad te vinden was ?

Ze verlieten de smalle weg en stapten tussen de boomstammen door, ten einde onopgemerkt te kunnen naderen, voor het geval er nog spionnen in de hut aanwezig waren.

Toen ze op een paar meter van hun doel gekomen waren, kwam plots een Blanke met een emmer uit de hut. Hij begaf zich naar een beekje dat in de nabijheid vloeide.

— Well, fluisterde Jim, is dat nu een spion ? Is dit nu wel de hut ?... We zouden toch zekerheid moeten hebben, voor we die kerel de body strelen.

Voor Victor kon antwoorden, weerklonk een stem van uit de hut :

— Wel, Karl, komt Herr Dokter hierheen vandaag ?

— Vandaag ? Dat weet ik niet ! riep de Nazi met de emmer terug. Indien hijzelf niet komt, zal hij wel iemand sturen om ons te zeggen of we hem met de plannen moeten vervoegen of hier nog moeten blijven. Maar ik word het hier geweldig beu, verteufelt.

— Nu hoeven wij niet meer te twijfelen, fluisterde Morrison. Ik ga voorop, mate !

De Brit sloop naar de nazi die water uit het beekje schepte. De kerel had zeker gerucht achter zich gehoord, want hij keerde zich met een ruk om :

— Verdammung !... Auw !...

Morrison had hem met volle geweld de vuist op de kin geslagen. Doch de schreeuw had de aandacht van de andere spion in de hut getrokken. Hij kwam buiten gelopen :

— Karl !... Karl !... Donnerwetter !...

Meer kon hij ook niet zeggen. Victor was inmiddels de hut genaderd en had de kerel met volle geweld de kolf van zijn revolver bovenop de schedel geslagen.

— Ziezo, grinnikte Jim, zover zijn wij al... Laten wij ze binden en in de hut dragen.

Weldra waren de twee bewusteloze nazis als worsten gebonden.

— Laten wij nu de plans zoeken. Dat zal niet lang duren. Het ontbreekt hier eerder aan geriefelijkheid.

Inderdaad, de hut was slechts met een tafel, vier stoelen en een kleine kast gemeubileerd. Deze laatste werd geopend, doch onze helden vonden niets van belang.

— Hell, gromde Jim, waar hebben die kerels de plannen verborgen ?

— Well, laat ons eens redeneren, sprak Victor. Indien ik iets van waarde te verbergen had in een hut als deze, zie ik maar een geschikte plaats : in de grond.

— By June, jij hebt gelijk ! sakkerde Morrison.

Ze onderzochten de grond. In een hoek van de hut scheen die onlangs omgegraven te zijn geweest.

— Ik verwed mijn loon van een jaar tegen een pruim tabak, dat die plans hier in de grond zitten.

Victor had een spade gevonden en begon er mee te graven. Hij voelde dat het blad iets hard raakte.

— Hier werd een koffertje onder het zand bedolven.

De Belg werkte vlug door en weldra haalde Jim een klein ijzeren koffertje te voorschijn.

— Hoera ! jubbelde Jim. Wij hebben het !... Nu hoeven wij niets anders meer te doen dan onze vriend Alstein op te wachten.

— Stilte ! fluisterde plots Victor.

Onze helden luisterden. Ze hoorden paarden naderen.

— Hell, ze komen hierheen ! Zij zijn het !...

Ze keken langs het kleine raampje van de hut naar buiten en zagen Alstein en een andere spion naderen.

— Ze zijn nog maar met hun tweeën, murmelde Victor. De mates zullen de derde boef onschadelijk gemaakt hebben.

— Karl !... Karl !... riep Herr Dokter Alstein.

Karl antwoordde natuurlijk niet.

— Verdammung !... Waar zit die ezel ? Vlug, Ernst, we hebben net de tijd om de plannen te nemen en verder te vluchten. Die Schweinhunden zitten ons op de hielen.

— Ja, Herr Dokter.

De twee bandieten stegen uit het zadel en naderden. Plots schrokken ze hevig op. Victor en Jim kwamen uit de hut te voorschijn. Voor de bandieten de kans kregen hun wapens te grijpen, sprongen onze helden op hen toe. Victor en Ernst rolden op de grond, terwijl Jim op Alstein stormde :

— Hell and devil ! Deze maal ontsnap jij me niet meer, jij damned pig !

Maar Morrison werd met een meesterlijke uppercut door de Nazi ontvangen. Hij rolde vloekend en tierend overhoop. Doch met een sprong was hij weer recht en holde achter Alstein aan, die het op een lopen gezet had. Toen hij hoorde dat Jim hem achtervolgde, bleef de bandiet staan en trok zijn revolver. Hij schoot. Morrison had zich echter op de grond laten vallen, wipte onmiddellijk weer recht en rende vooruit. Een vuistslag sloeg het wapen uit de hand van de spion. Deze liet een afschuwelijke vloek horen en trok een groot mes, dat hij in de schede aan zijn gordelriem droeg. Grinnikend keek hij naar de Brit die hem ongewapend het hoofd moest bieden.

De Nazi beloerde zijn tegenstander als een wild dier. Plots liet hij een woedend gegrom horen en sprong met opgeheven mes op Morrison toe. Jim wachtte hem kalm af. De bandiet sloeg toe, doch zijn pols werd in volle vlucht door Jims stalen klauw gegrepen. Met een onweerstaanbare kracht wrong hij de arm van Alstein en het mes viel op de grond. De Nazi slaakte een kreet van pijn. Dan sloeg Morrison de vuist met volle geweld op de kin van Alstein die overhoop tuimelde. Hij sprong echter weer onmiddellijk recht, maar nogmaals raakte een verschrikkelijke uppercut hem en hij werd voorgoed uitgeschakeld. Herr Dokter Alstein slaakte een diepe zucht en zakte in mekaar.

— Ziezo ! hijgde Morrison. Ik had immers gezworen dat ik hem kreeg...

Hij tilde de spion op zijn schouder en droeg hem naar de hut. Victor was net bezig zijn eigen tegenstander stevig te boeien.

— Zo, mate, riep de Belg, heb jij hem eindelijk te pakken ?

— Yes, damned ! En deze maal laten wij hem niet meer ontsnappen, the devil !...

Op dat ogenblik hoorden ze een groep ruiters naderen. Ze liepen buiten. Het waren hun vrienden, Tagur en Vliegende-Valk, met de Indische krijgers.

— Hello, boys ! balkte Morrison. We hebben heel de bende gevangen, hoor !

De prins en de Indiaan keken vol stomme verbazing naar Victor en Jim :

— The devil ! gromde de Roodhuid. Het is Victor ! En hoe komt het dat ik jullie hier te zamen aantref ?

— Dat vertellen wij je later wel ! riep Jim. Laten wij hier de plaat poetsen en deze heerschappen meevoeren.

De Indische krijgers van Maharadja Tagur Gandrore gelastten zich graag met de spionnen.

— Wij vinden jullie straks in het paleis van de prins terug, zei Victor. We hebben hier een Hurricane in de buurt en kunnen dit tuig natuurlijk niet achterlaten.

— O.K. ! grommelde Vliegende-Valk....

De groep ruiters verwijderde zich met de gevangenen. Jim en Victor namen het koffertje met de kostbare plannen en stapten naar de plaats waar ze met hun vliegtuig geland waren. Een paar minuten later stegen ze op en vlogen in volle snelheid naar het paleis van de maharadja, waar Jenny Farrel en de prinses op onze helden zaten te wachten...

KAPITEIN RICARDO.

... ...

JONGENS EN MEISJES,
ALLEN IN DE RICARDO-CLUB,
DE WARE CLUB DER JEUGD!!!

Lees volgende week in Nr 476 van SERIE EXCELSIOR, een avontuur in de Far-West :

DE LYNCHWET

Een spannend avontuur in de Far-West. Een reeks daden van ware heldenmoed, die u in spanning zullen houden van het begin tot het einde. Een verhaal te meer van uw uitverkoren schrijver :

KAPITEIN RICARDO !

BERICHT !

We herinneren er onze lezers aan dat alleen de leden van de Ricardo-Club deel kunnen nemen aan onze Kosteloze Loterij. U heeft er dus alle voordeel bij U lid te laten maken. Om aan te sluiten bij de Ricardo-Club volstaat het, naam, voornamen, volledig adres, geboortedatum, gekozen schuilnaam en 2 postzegels van 3 F op te sturen aan het adres van Kapitein Ricardo, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7. In ruil ontvangt U dan onze prachtige lidkaart waarvan het nummer telkens deelneemt aan de trekkingen van onze Kosteloze Loterij.

Wij maken er al onze leden beleefd op attent, de postzegels niet vast te plakken.

* * *

Wij achten het nodig onze lezers er van te verwittigen dat de RICARDO-SCHILDEN steeds recht geven op reeds verschenen verhalen « RICARDO » of « VICTOR VINCENT », te beginnen echter van het nummer 260 tot 300 voor de beide reeksen. TWINTIG schilden geven recht op EEN boekje. Vergeet echter niet een postzegel van 3 F bij uw bestelling te voegen.

DE RICARDO-CLUB STELT TE KOOP :

* * *

1) HET METALEN KENTEKEN VAN DE RICARDO-CLUB, dat ons mooi schild voorstelt in drie kleuren : goud, rood en zwart. Prijs : 10 F.

2) HET GEWEVEN KENTEKEN VAN DE RICARDO-CLUB, dat eveneens ons mooi schild voorstelt. Het is geweven uit zijde op zwart linnen en in drie kleuren : geel, rood, zwart. Dit kenteken kan vastgenaaid worden op uw kostuum. Prijs : 6 F per stuk.

3) LIDKAARTEN VOOR PLAATSELIJKE AFDELINGEN. Deze kaarten zijn een getrouwe weergave van de lidkaarten van de Ricardo-Club. Ze zijn zo ontworpen dat ze dienen kunnen voor gelijk welke Plaatselijke Afdeling. Ze kosten 1 F per stuk of 10 F voor 15 stuks.

4) POSTKAARTEN VAN DE RICARDO-CLUB. Deze postkaarten in stevig karton, insgelijks versierd met ons schild, zijn te verkrijgen tegen 6 F voor 15 postkaarten.

5) ETIKETTEN VAN DE RICARDO-CLUB, in gemetaliseerd papier. Ze stellen ons mooi schild voor in drie kleuren : goud, rood en zwart. Ze zijn gegomd en kunnen dus op uw brieven en omslagen geplakt worden. Prijs : 6 F voor 15 etiketten.

Richt al uw bestellingen aan het adres van KAPITEIN RICARDO, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7. Gebruik postzegels of bankbriefjes van kleine waarde voor uw bestellingen. Het is streng verboden geldstukken in brieven te versturen.

Uitgaven G. Van LOO, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.
Drukkerij L. GRAVE, steenweg op Bergen, 401, Brussel 7.

DE PRACHTIGE RICARDO-CLUB

Lezers ! Sluit aan bij de mooiste club van het land !

Om lid te worden van de Ricardo-Club, volstaat het aan het adres van Kapitein RICARDO, Nellie Melbalaan, 63, te Brussel 7, het volgende te sturen :

1) Naam, voornamen, volledig adres, geboortedatum en schuilnaam.

2) Twee postzegels van 3 F elk, als enig lidgeld, en dat recht geeft op de lidkaart van de Ricardo-Club. Deze lidkaart is genummerd en prachtig met kleuren geïllustreerd. Ze bestaat uit twee luiken met afgekerfde randen en voorziet een vak voor de foto van het lid. Op de achterzijde draagt zij de Erewet van de Ricardo-Club.

De leden worden Ridders van de Ricardo-Club. Ze mogen Plaatselijke Afdelingen stichten van minstens vijf leden, aangevoerd door een gegradueerde. Ze kiezen zelf een naam voor die Plaatselijke Afdeling.

De volgende graden zijn in de Ricardo-Club voorzien en worden bekomen door het aanwerven van nieuwe leden :

1) Luitenant-Ridder, voor 3 nieuwe leden.

2) Kapitein-Ridder, voor 5 nieuwe leden.

3) Commandeur-Ridder, voor 15 nieuwe leden.

4) Ere-Ridder, voor 30 nieuwe leden.

De aangeworven leden mogen opgeteld worden voor het verkrijgen van de graden. Voor elke verhoging in graad wordt gratis een nieuwe lidkaart met vermelding van de nieuwe graad gestuurd.

De Commandeur-Ridders en de Ere-Ridders, worden in het « Gouden Boek van de Ricardo-Club » vermeld. De foto van de Ere-Ridders zal in onze uitgaven verschijnen.

De leden van de Ricardo-Club verbinden zich onze Erewet te eerbiedigen, die achter op de lidkaart gedrukt staat.

Jongens en Meisjes ! Sluit aan bij de vrienden van Kapitein Ricardo ! De club telt meer dan 5.000 leden. Allen in de club van de jeugd ; in de club van de toekomst !...

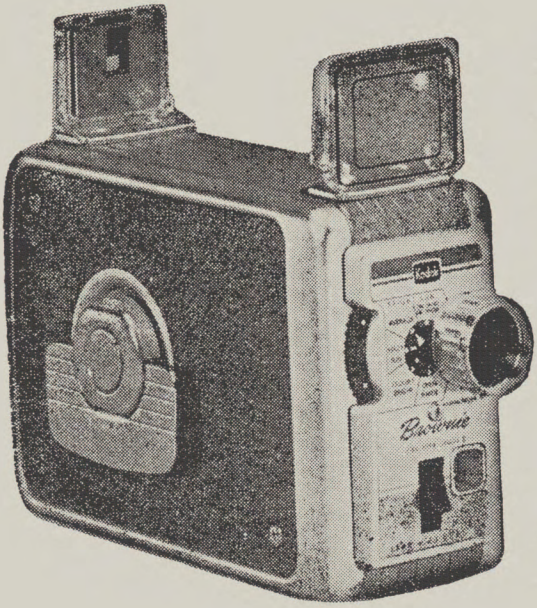

Zelf filmen is nu niet duur meer!

Maak uw dromen tot werkelijkheid dank zij de

KODAK BROWNIE MOVIE f/2,3 CAMERA

slechts 1.990 Fr. !

Zelf filmen is thans zo gemakkelijk, zo aangenaam en zo goedkoop geworden, dat het werkelijk zonde zou zijn nog langer te wachten om er zelf mee te beginnen. De KODAK BROWNE MOVIE camera is als geknipt voor uw familiefilms. U gebruikt de uiterst zuinige 8 mm film. Het extra-lichtsterk Ektanon f/2,3- objektief laat toe om, zonder de geringste scherpstelling, haarscherpe en heldere beelden te verkrijgen, van enkele tientallen centimeter af tot oneindig. Een eenvoudig verstellen van de belichtingsdraaischijf – in functie van het heersend licht — volstaat om het juiste diafragma op zijn plaats te brengen. Wind de veermotor op, bekijk uw onderwerp doorheen de zoeker en druk op de belichtingsknop... Moeilijker is het niet ! Van de eerste film af bereikt U schitterende resultaten ! Het toestel wordt gemakkelijk geladen. Het kan ook gebruikt worden met verwisselbare groothoek- en teleobjektieven.